

EEN KLEINE JONGEN MET GROTE DADEN

'Is dit jullie leger?' riep Djaloeet met zware stem. Hij stond tegenover Taloeet en zijn mannen en keek rond. 'Met zo weinig man willen jullie het opnemen tegen onze goedgetrainde manschappen? Heeft die God van jullie je soms wijsgemaakt dat jullie deze strijd konden winnen?' Taloeet zat op zijn paard en keek onverschrokken voor zich uit.

162

'Ik wil een duel!' brulde Djaloeet. 'Ik daag de dapperste onder jullie uit om het gevecht met mij aan te gaan.' Hij stampte op de grond en sloeg weer met zijn zwaard op zijn borstplaat.

Even leek het stil te blijven aan de kant van het leger van Taloeet, maar vanuit de achterste linie drong een jongen naar voren. Het was Dawoed, een jonge knul. Om zijn nek hing een leren slinger. Een wapen dat jongens gebruikten om een vogeltje uit de lucht te schieten. Dawoed was heel behendig met zijn slinger. Hij was niet bepaald een soldaat met een grote staat van dienst, maar aan moed ontbrak het hem niet. Heldhaftig ging hij voor de voorste linie staan en riep: 'Ik ga het gevecht aan.' Djaloeet liet een bulderende lach horen.

Taloeet riep Dawoed bij zich. 'Je bent een dappere jongen, dat waardeer ik. Maar ik vind het geen goed idee dat jij dit duel gaat voeren. Djaloeet is een getrainde strijder. Jouw leven is mij dierbaar.'

‘Ik vertrouw op God,’ zei Dawoed. ‘U toch ook?’ Hij keek Taloet veelbetekenend aan. ‘Laat mij deze strijd aangaan,’ drong hij aan. Taloet knikte.

‘Het volk van Israëel stuurt een dwerg om met mij te vechten,’ Djaloet proestte het uit van het lachen. ‘Dit onderdeurtje is de dapperste soldaat die jullie leger te bieden heeft? Ik spies hem aan mijn speer,’ briepte Djaloet. ‘En daarna volgen jullie!’ Hij hief zijn speer boven zijn hoofd en snoof diep.

Dawoed keek hem stoutmoedig aan. Uit zijn zak haalde hij een steentje dat hij in zijn slinger legde. Djaloet fronste zijn wenkbrauwen.

‘Dat is je wapen?’ vroeg hij ongelovig.

Dawoed knikte en draaide de slinger boven zijn hoofd. Steeds sneller. Djaloet helde naar achter en tilde zijn speer wat hoger. Hij snoof nogmaals.

‘In de naam van God,’ prevelde Dawoed en liet de steen gaan. Die suisde door de lucht en eindigde met een doffe klap midden op het hoofd van Djaloet. Even was het stil. Djaloet stond onbewogen midden op het slagveld. Zijn manschappen wachtten gespannen af wat zijn reactie zou zijn.

Er kwam geen reactie. Langzaam draaiden zijn ogen weg, het enorme lichaam viel voorover en kwam met een harde dreun neer. Stof woei op. De reus lag languit gestrekt op de grond en kwam niet meer overeind.

‘Djaloet is verslagen!’ riep Taloet. ‘Ten strijde!’ En het leger van Taloet zette de aanval in. De manschappen van Djaloet konden nauwelijks bevatten dat hun oorlogsheld was overwonnen, en zetten het op een lopen.

Dankzij het dappere optreden van de jonge Dawoed werd de strijd glansrijk gewonnen. Het leger van Israëel keerde huiswaarts, vol vertrouwen en goede moed.

